

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

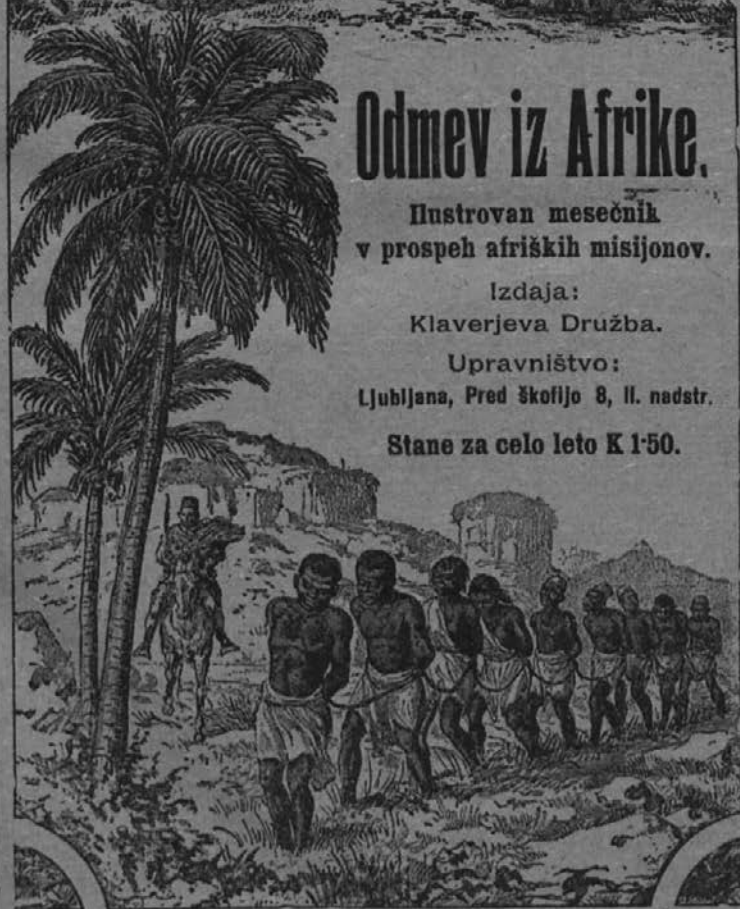
Izdaja:

Klaverjeva Družba.

Upravištvo:

Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1:50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijo-
nov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, portugalskem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1⁵⁰**. Naroča se pod naslovom: Filaalka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grafici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitssgasse 12.

Vsebina številke meseca februarja:

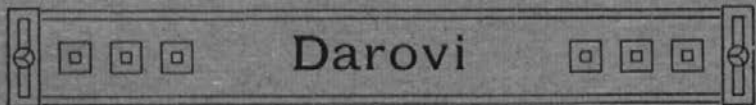
Bodi luč! — Svečnica. — Apostolski vikarijat Uganda. Letno poročilo. (Pošilja škof Streicher.) — Misijonski dopisi. Dospela pisma misijonarjev. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Listek: Častitljivi Jeronim. — Vir milosti. — Glasovi iz kroga čitateljev. — Popolni odpustek. — Sliki: Častitljivi Jeronim. — Cerkev Žalostne Matere božje v Mbabane.

Vljudna prošnja!

P. n. naročnike, ki naročnine za lansko leto 1915. še niso poravnali, najvljudneje prosimo, da to čimprej storijo in obenem pošljejo tudi naročnino za tekoče leto 1916. — Oni, ki zadnje njim poslano številke ne vrnejo, smatramo kot naročnike in prosimo, da naročnino kmalu vpošljejo.

Darovi

od dne 1. do 30. novembra 1915.

Za misijone: N. N. 10 K, I. Krajnc 20 v, M. Kastelic 1 K, M. Vidmar nabrala po nabiralniku 1 K 24 v, N. N. 98 v, N. Zajc 2 K, I. Prelec 10 K, J. Demšar 6 K, A. Koren 1 K 20 v, N. Ažman 4 K, J. Jenčič 10 K, N. N. 1 K.

Za sv. maše: N. N. 2 K, A. Kodrič 4 K, A. Kobola 10 K 50 v, J. Pečolar 10 K, L. Rozman 2 K, M. Guttermann nabrala 4 K, M. Rebol 18 K, J. Snoj 6 K, A. Kot 6 K, M. Skwarce 4 K, A. Horvath nabrala 20 K, T. Medved 2 K, F. Smrtnik 4 K, F. Kurent nabrala 12 K, U. Barborič 6 K, Klešnik 2 K, J. Jenčič 10 K, M. Zarnik 2 K.

Za stradajoče: Sedej A. nabrala 2 K, N. Čuješ 1 K, J. Močivnik 1 K, I. Bizjak 1 K, K. Jerončič 1 K 20 v, I. Bizjak 1 K.

Za gobavce: Fajfar 50 v, M. Vidmar nabrala 2 K.

Častitljivi Jeronim, ki je dne 18. septembra 1569 v Alžiru umrl za sv. vero.

Bodi luč! — Svečnica.

V začetku časov je rekel Stvarnik te ustvarjajoče besede: „Bodi luč!“

Morje svetlobe se je razlilo po vsej zemlji v vedno čast Stvarniku, Očetu luči, Očetu večnosti. Visoko češčeno in hvaljeno bodi vedno Ime Njega, od katerega prihaja vse ustvarjeno, kateri je bil, je in bo vekomaj!

Svečnica. Ne samo časno luč je ustvaril Gospod. „Luč za razsvetljenje poganov“ je Njegov edinorojeni Sin, katerega je Marija v templju darovala.

Luč! Bodi luč! To je volja Stvarnikova.

* * *

Iz templja jeruzalemskega, kjer smo premišljevali skrivnost Svečnice, se dvignimo in pohitimo čez hrib in plan ter obstojmo na tistem delu zemlje, kateremu še ta luč ni zasvetila. Ograjena na severu od visokih gora, ki ji dozdnevno zabranjujejo vsak evropski vpliv, je uboga Afrika do danes plen teme. Čislani čitatelji „Odmeva“ ne potrebujejo o tem obširnejše razprave. Brezdanja moralna beda

ljudstev tužne Afrike jim je dobro znana. Zato ne bomo danes tega opisovali, ampak obračamo se do ženskih src, do žen, katere so v našem krvavem času prinesle svoj dar, svojo svečniško žrtev, svoje cvetoče, nadebudne sinove. Kdo ume bolje Vašo bol, o krščanske matere junakov, kakor Ona, ki je današnji dan darovala svojega Sina za blagor človeštva in ki ga bo nekoč videla na Kalvariji izkraveti.

Krščanske matere! Vam doni danes ta misijonski oklic. Prosimo Vas, da svoje darove obrnete v prid tudi v drugem oziru. Kajne, da me razumete?!

Da, Tebe, junaška mati, katere sin je v cvetu svoje mladosti daroval svoje življenje za očetnjavo, prosimo iskreno, prenesi to žrtev, nosi to težko ból tudi s svetim namenom, naj služi bolečina Tvoja in sinova, da nesrečnim poganom skoro prisveti luč sv. vere. O, moč bolečine! Trpeče srce, v trpljenju mirno vdano krščansko srce more doseči čudežev od božjega Srca.

O daruj, krščanska junaška mati, na Svečnico z Marijo tudi svojega sina Očetu nebeškemu in ga prosí, naj sprejme tudi Tvoje in Tvojega sina bolečine kot spravni dar za grehe poganov in kot prosilni dar za milost spreobrnjenja tako mnogoštevilnemu ljudstvu.

Krščanska mati! Svojo čast si prejela od Nje, ki je postala mati božja. A Ona je šla skozi trpljenje, in ta pot je odločena tudi Tebi. Idimo danes vsi, ki jokaje potujemo po tej solzni dolini, k naši darujoči Materi. Darujmo svoje solze svojo bol, svoje najbridkejše žrtve z Marijo, da izprosimo celemu svetu luč, razsvetljenje božje.

St. K.

Apostolski vikarijat Uganda.

Letno poročilo od avgusta 1914. do avgusta 1915.

(Pošilja škof Streicher, apostolski vikar.)

„Samoumevno,“ tako pričinja škof Streicher, „je izbruh evropske vojske pritisnil našemu letnemu poročilu svoj pečat. Vočigled tega dogodka in njega posledic na naše apostolsko delovanje se jasno vidi na eni strani zmagovito delovanje milosti božje, na drugi strani pa izredna delavnost misijonarjev v Ugandi in življenska moč njihovih krščanskih občin.“

*

Učinkovanje evropske vojske na naše misijone je bilo dvojno: Prvo in najbolestnejše je zadelo naše misijonarje,

drugo pa gmotna sredstva misijona, ki so bila nepričakovano popolnoma pretrgana.

1. V začetku septembra 1914. je zahteval poveljnik angleške armade, ki je operirala ob angleško-nemški meji, štiri oo. misijonarje kot vojne kurate za inorodne čete, katerih je nekaj tisoč, vojakov in nosačev, katoličanov.

Dva meseca pozneje, novembra 1914., je bilo 36 misijonarjev francoske narodnosti od svoje vlade poklicanih k orožju in so tudi nemudoma odpotovali. Pet od njih so v Mombasi odpustili in smeli so se vrniti na svoje postaje, ostali so nadaljevali svoje potovanje proti Marseillu. Guverner Ugande nam je skoro gotovo hotel prizanesti z drugo boleščjo, videč naše trpljenje pri prvi ločitvi, kajti dovolil je trem našim bratom-lajikom, kateri bi morali, ker Nemci, kot interniranci v Indijo, ostati z ozirom na jamstvo apostolskega vikarijata v Kisubi. Tam oskrbujejo naši ljubi „vojni ujetniki na častno besedo“ svoja navadna opravila le „pod nadzorstvom“ svojih predstojnikov.

Mesec pozneje, decembra 1914., je bilo nadaljnjih 17 misijonarjev, kateri so bili vojaške službe oproščeni, pozvanih od francoskega sveta v Zanzibar k ponovnemu zdravniškemu preiskovanju. Postrežljivost in prijazna naklonjenost angleških zdravnikov ob tej priliki zasluži našo polno zahvalo.

Sedaj pričakuje še 11 naših sobratov v starosti 40—47 let, ki so vsi predstojniki misijonskih postaj in katerih vsak ima najmanj 12 let apostolskega delovanja v Ugandi za seboj, dan za dnem vpoklica k orožju, pripravljenih, zvesto storiti svojo dolžnost.

V novembru 1914. smo se vpraševali, bomo li mogli naše misijonske postaje z njihovimi obstoječimi napravami, naša semenišča in vzgojevališča z njihovimi od 116 na 83 oseb znižanega osebja vzdrževati. Toda s pomočjo naših v predizkušnji se nahajajočih semeniščnikov in s sodelovanjem duhovnikov-domačinov je to vprašanje rešeno in izvzemši šole za katehiste obstajajo vse naše postaje. Kakor velika je bila žalost in neutolažljivost kristjanov nekaterih okrožij po odhodu njih misijonarjev, tako nepopisno je bilo njihovo veselje, ko so se jim po kratkem času vrata njihovih cerkva zopet odprla. Radost naših kristjanov je vzbudila nasproten odmev in bridko razočaranje pri nekaterih odličnih protestantih, ki so odhod misijonarjev in zatvorjenje nekaterih naših postaj smatrali kot veliko svojo zmago.

Naših 32 postaj preteklo leto ni le samo delovalo kakor navadno, temveč, hvala Bogu, vnema in delavnost mojih so-

delavcev je bila toliko, da je po številu izvršenega dela videti, kakor da je število ostalo popolno.

V preteklem letu imamo zabeležiti 13.089 krstov; od teh je 5679 odraslih, 4256 otrok krščanskih staršev in 3154 krstov v smrtni nevarnosti. Število spovedi je narastlo na 714.018 in število sv. obhajil na 1,849.618. Zaznamovati imamo 1464 porok in v osmih postajah, katere je apostolski vikar mogel obiskati, je 6274 novim kristjanom podelil zakrament sv. birme. V zunanjih postajah misijonov se nahaja 5855 novospreobrnjenec, od katerih se 3447 katehumenov nahaja pred neposredno pripravo na sv. krst, medtem ko obiskuje ostalih 2408 malih spreobrnjenec pri sestrah-domačinkah redno verski pouk.

Te številke, ki nikakor ne zaostajajo za onimi v mirnem času, bi bile še višje, ako ne bi bili radi osepnic, katera bolezen že šest mesecev divja po Ugandi, neofitom in katehumenom štirih naših najbolj obljudenih misijonskih okrožij za dobo 10 tednov prepovedali vstopa v cerkev.

Ljudsko štetje meseca avgusta tekočega leta je izkazalo katoliškega prebivalstva 217.982 duš, od katerih je 143.741 neofitov in 70.774 katehumenov.

2. Drugi pogubni nasledek vojske je bil ta, da so nam bile vse evropske pošiljatve v denarju in živežu odrezane. Zadovoljiti smo se morali s tem, kar se je nahajalo leta 1914. v blagajni in zalogah; k temu so še prišli oni mali viri, ki smo jih mogli najti na licu mesta.

Izdatke za misijonarje, za bele in črne sestre ter semeniške gojence smo skrčili na najnujnejše za življenje. Ustavili smo vse stavbe, celo tiste, katere bi bile neobhodno potrebne. Naše naprave: katehisti, šole, patronaže, lekarne za uboge, bolnišnice i. t. d. so prepuščene javni in zasebni dobroteljni naših kristjanov.

Potrebščine za sv. mašo nam hvala Bogu niso zmanjkale, ker smo imeli v zalogi precej vina in voska in so nas očetje misijonarji v Britanski Vzhodni Afriki preskrbeli s pšenično moko.

Z ozirom na zdravje misijonarji niso trpeli v splošnem posebne škode, čeprav je bila večina naših duhovnih občin navezana na hrano domačinov. Le na ponošeni in zakrpani obleki naših sester-domačink in seminaristov se vidi, da niso, kakor navadno, dobili njim odločenega deleža.

Đuh samozatajevanja, ki nam je postal po dolgoletni vaji navada, kaže, kako lahko se ubožstvo, da, celo najskrajnejše potrebe družijo s čvrstim zdravjem, veselostjo in popolnim izpolnjevanjem stanovskih dolžnosti.

Težje je pojasniti razmeroma cvetoči položaj, v katerem so se naše apostolske naprave v tem strašnem letu vzdržale. Kako je mogoče, da naši katehisti, ki še danes tvorijo 1244 mož broječo armado, niso izgubili poguma in veselja v službi, ki jim ne donša več najpotrebnejšega za življenje? Kako so mogli naši misijonarji, razen nekaj malih izjem, vse svoje šole ohraniti, ne da bi dali učiteljem kako odškodnino ali učencem kako nagrado, — tako da število šol še danes znaša 726, učencev pa 20.627?

Kako je bilo mogoče v naših bolnišnicah, ki so vse ostale odprte, prehraniti, obleči in preskrbeti 1853 bolnikov?

Kateri čudež je zdravila naše lekarne za uboge, katerih nismo mogli obnoviti ali le v čisto majhnem obsegu, tako pomnožil, da smo mogli čez 490.000 trpečim domačinom s tem pomagati?

Pojasnila tega čudežnega dokaza krščanske ljubezni ne moremo iskati v prostovoljnih darovih naših kristjanov, ti znašajo komaj 16.000 frankov — komaj eno četrtinko vsote, ki nam je v normalnem času potrebna za vzdrževanje naših učnih in bolniških zavodov —, pojasnilo za to najdemo v milosti božji; na njo smo zaupali in ona nam je pomagala. Potem pa tudi v resnično junaški ljubezni mojih sodelavcev.

Dobijo se ljudje, ki nam zagotavljajo, da bo temu strašnemu letu sledilo še groznejše. Kakšno bo za naš misijon? Ne vem. A to izjavim že danes: Čeprav smo ubogi, zelo ubogi, kajti porabili smo vsa sredstva, ki so nam še ostala, — smo vendar bogati na duhovnem veselju in v zaupanju v Boga.

*

Hočem opisati dva dogodka o duhovnem veselju v dušnem pastirstvu, ki naj izpopolnita sliko preteklega leta.

1. V novembru 1914 so bile v treh naših misijonskih postajah: Marijino varstvo (Bukumi Nacaret) in Marijino Ime (Bunyaruguru) ustanovljene naselbine služabnic Marijinih (sester-domačink). S temi novoustanovljenimi naselbinami je število domačim sestram poverjenih postaj narastlo na dvanajst! V teku tega leta so te neumorno delavne, ponižne sodelavke našega apostolata pripravile 31.049 krščenih otrok od 7 do 10 let za prvo sv. obhajilo in 2561 malih novokrščencev od 10 do 14 let so skozi šest mesecev učile in materinsko oskrbovale, izpopolnile njih verski pouk in jih navajale h krščanskemu življenju.

Zavod hčera Marijinih šteje v tem času 52 z obljubo 25 novink in približno 200 kandidatke.

2. Dne 7. marca se je vršilo posvečenje dijakona Janeza Muswabuci, tretjega našega duhovnika-domačina. Prva dva že dve leti poučujeta kot profesorja na malem semenišču. Dosedaj sta delovala v našo popolno zadovoljnost; v kratkem prejmeta dovoljenje za spovedovanje. Veliko semenišče šteje 19 bogoslovcev z nižjimi redi in 7 slušateljev modroslovja.

MISIJONSKI DOPISI.

Dospela pisma misijonarjev

(od 1. septembra do 5. oktobra 1915).

Škof Spreiter, apostolski vikar, Dar-es-Salaam, 22. junija.

Škof Givélet, apostolski vikar, Fiamarantsoa, 16. julija. („Dovolite mi najodkritosrčnejšo zahvalo za Vašo veliko ljubezen do bližnjega, ki nam v tako izdatni meri prihaja na pomoč, zlasti sedaj, ko morejo druge naprave misijonom le malo pomagati. Vam, velerodna gospa grofica, in svetemu Petru Klaverju se imamo zahvaliti, da more naš dom za gobavce vršiti nadalje svoje delo ljubezni; število bolnikov bo, mislim, še narastlo. V enem letu jih je petnajst dobro pripravljenih umrlo. Tudi drugi deli misijona se vzdržujejo do dandanes kljub evropejskemu sporu, ki se čuti celo do nas.“)

O. Fracassini, Assiut, 26. julija (se zahvaljuje za denarno pošiljatev).

O. Biegner, Umcinkulu, 17. julija. („Zopet ste bili tako dobrotljivi in ste mi pripravili veliko veselje. Naši ljudje imajo z rožnimi venci posebno veselje, ker so jim velika opora pri pobožnosti. Rožni venec pomaga misijonom in črnci se izpreobračajo z rožnim vencem; celo protestantje pridejo in se spreobrnejo k pravi cerkvi po — rožnem vencu. Sv. rožni venec je čudovita molitev.“)

S. Berchmans, Amparibé, Madagaskar, 10. junija (se zahvaljuje z ginjenim srcem za podporo, „katera nam omogoči, 25 črncev obenem iztrgati iz oblasti satanove“).

Škof Geyer, apostolski vikar, Kartum, 22. avgusta. („Dovolite, da se Vam prav srčno zahvalim za dva zaboja darov v predmetih za misijonsko postajo Attigo. Ravno je bil tukaj o. B. Kohnen, predstojnik tega misijona; včeraj nas je zapustil, pa je zaboja seboj vzel v Attigo. Prav hvaležen je

za toliko koristnih reči. Usodim se, prositi Vas suknjic, hlačic, nogavic in spodnje obleke za šest- do štirinajstletne dečke, ako Vam je kaj takega na razpolago. Ubogi naši dečki bi bili jako hvaležni, ako bi jim mogli na ta način pomagati. Starši in otroci so večinoma tako revni, da ne morejo kupiti obleke, zavoljo pomanjkanja oprave pa dečki ne morejo v šolo hoditi. Krščanski otroci so, deloma mulati, deloma črnici. Močno bi nam ustregli, ako bi nam mogli poslati 40 do 50 omenjenih oblačil za dečke. Mislim, da colnina za to ni previsoka. Tudi bi z veliko hvaležnostjo sprejeli, ako nam pošljete nekoliko sto svetih podobic ali z angleškimi besedami, ali popolnoma brez njih.“)

O. Bellani, Egochi, 25. aprila (pošilja dopis in se zahvaljuje za denar, da si kupi zvon za Karemo; toda pri menjavanju je dobil samo 350 namesto 400 funtov, pa prosi, da bi se mu nadopolnilo, kar manjka. Pri domačinih velja pregovor: „Mobattari ndochonokkaga“ („potrebni se ne sramuje prositi“).

O. Bellani, Mogoviri, 24. julija. („Vaše Visokorodje pravi v „Odmevu iz Afrike“, da se bodo po misijonih živo občutili žalostni nasledki vojske. Da, zares smo jih vsi čutili in jih še vedno čutimo; prvi za nami pa so najtežje zadeti naši katehisti, katerih imamo hvala Bogu precejšnje število. Dasiravno jako neradi, smo bili vendar prisiljeni, njihovo plačo znižati, ker ne shajamo z denarjem. Ni sicer veliko za posameznega, toda mnogo jih je, in vsled tega so izdatki za tako skrčeno misijonsko blagajno vendarle preveliki. Tako premnogi od njih niso imeli potrebnega denarja, da plačajo davke, ki jih je začela zdaj vlada pobirati. Da ne bi morali prodati morebiti edine koze, v kateri obstoji vse bogastvo družine Kikuyu, so se rajši zadolžili. Pri tem pa so prišli z dežja pod kap, kakor pravijo. Pri poganskih domačinih je namreč navada, da se mora dvojno povrniti vsota, izposojena, da se pokrijejo državna bremena, ako se ne izplača pred letom; to pa ne znaša nič manj ko sto po sto. Pri nas imamo navadno vsako leto ponavljalni tečaj in nekoliko duhovnih vaj za katehiste. Ko smo jih pa letos povabili, da se v ta namen v začetku julija zberejo v zavodu, naleteli smo na zadržke. Mnogi izmed njih, da ne rečem vsi, so se izgovarjali in me prosili, naj jim namesto tega dovolim, da si gredo v Nairobi ali kam drugam iskat dela in zaslužka. Prošnja je sicer popolnoma opravičena, vendar pa se jim nisem upal tega dovoliti, ker bi bila duhovna škoda prevelika. Rekel sem jim, naj le vsi pridejo, kakor po navadi; božja previdnost bo za njih skrbela in mi pripravila sredstva, da jim pomagam še pred letom izplačati

njihove dolgove. Mislim sem na Vaše Visokorodje, ki ste mi že tolikokrat prav nepričakovano pomagali iz raznih zadreg. Ali se nemara motim? Moje srce mi pravi, da ne, ker dobro vem, kako velika in plemenita je blagost in dobrota Vaše grofovske Milosti.“)

S. Školastika, brez označenja kraja, julij (zanimivo poroča o upravi malega semenišča in o življenju gojencev, katerih telesno oskrbovanje je njej izročeno; toži čez veliko draginjo in lepo prosi podpore).

O. Casset, Chikuni, 7. avgusta (toži radi pomanjkanja, prosi mašnih štipendij, veseli se nad sliko o. generala jezuitov v „Odmevu“).

Škof Carrara, apostolski vikar, Asmara, 20. avgusta. („Nakazani denar za vzdrževanje novega gojenca me je močno potolažil. Ako bi mi bilo mogoče, odrediti in vzgojiti dobrih domačih duhovnikov, ki bi mi pomagali pri mojem apostolskem delovanju, to ne bi bilo samo potrebno, ampak za mene pravo zadoščenje. Neka sveta čutila so navdajala moje škofovsko srce, neka nedopovedljiva, prazniška radost ga je obhajala, ko sem mogel na dan vnebovzetja preblažene Device Marije v mašnika posvetiti enega mojih milih in vrlih gojencev, kateri je že dokončal vse cerkvene nauke. — Verujte mi, gospa grofica! da mi ni mogla v boljšem času prispeti poslana znatna vsota. Velika draginja pri najpotrebnejših živilih mi dela velike skrbi. Zraven tega nam je prava lakota pred vratmi, kakor vidim. Ravno te dni so nam uničili vse pridelke celi oblaki kobilic. V toliki množini se že več let niso prikazale, in tudi na misijonskih njivah je vse pokončano; videti je, kakor da ne bi bilo nič posejanega. Med tem pa se še deževni čas svojemu koncu bliža.“)

S. Marija Fidèle, zdaj v Rimu, 1. septembra (se zahvaljuje za prejeti denarni prispevek, da more popotovati v deželo Zulu).

O. Zappa, apostolski prefekt, Asaba, 4. avgusta (se zahvaljuje za napovedano podporo za gojenca Pavla Ogbodo).

O. Gratl, Mbabane, 17. julija. („Tukaj v deželi Swazi se moramo ljubemu Bogu prav lepo zahvaliti za njegovo posebno varstvo. Sicer je ravno zdaj velik križ pred nami, toda zaupanja v Boga nismo izgubili. V denarni zadregi je trgovec, pri katerem smo kupili lesa in železnine za streho naše cerkve, zdaj pa nam grozi s postavo; do konca avgusta moramo gledati, da mu pripravimo 3000 mark. Ljubi Bog je vedno tako po očetovsko skrbel za nas, v njega stavljamo svoje zaupanje tudi v prihodnje. Bil bi težek udarec za misijon, ako bi morali prodajati. Cerkev sicer nima stropa

(samo kositarjevo streho), nima nikakršnih okraskov, tla so ilovnata, in vendar se je poslužujemo. Sredi maja so nam prinesli h krstu prvega črnega otroka, 27. junija pa smo po večmesečnem poučevanju prvega odraslega protestanta sprejeli v katoliško Cerkev. Bil je to dan veselja. O. Bellezze je prišel od sv. Jožefa in je opravil prvo sveto maši v cerkvi in na oltarju, ki ga je bil sam stesal; v moje roke je položil spreobrnjenec izpoved katoliške vere. Zdaj poučuje črnce javno v cerkvi vsako nedeljo. — Največji zadržek za razširjanje nauka Kristusovega je ta, da je v tako malem gnezdu, ki šteje komaj par sto duš, pet do šest različnih ver. Sčasoma bo zmagala resnica

Cerkev Žalostne Matere božje v Mbabane.

tudi tukaj; zaupamo v priprošnjo ljube žalostne Matere in v obilno molitev, ki se za nas opravlja v Evropi.“)

O. Ryan, Pretorija, 5. julija. („Kako se morem dovolj zahvaliti za Vaš velikodušni dar? Samo Boga morem prositi, naj razlije nad Vas prebogati svoj blagoslov. To storim vsak dan pri sveti maši, obenem pa se tudi spominjam vseh fistih, kateri so po Vašem posredovanju pripomogli k našemu svetemu misijonskemu delu. Gotovo želite kaj izvedeti, kako je z našo cerkvijo za gobavce. Vse od kraja pobiram od blizu in od daleč. Neka nepremagljiva sila me priganja, da vse poskušam, samo da se utrdi podjetje. V našem zavodu imamo nad 900 gobavcev. Ljubeznivo sočutje, ki ga je imel do teh velikih

siromakov naš Gospod na zemlji, še vedno gori v njegovem srcu. Cerkev bo vsak dan odprta. Znotraj jo bo kinčal križev pot s prav lepimi podobami, katere bo slikal gospod Brangwyn, kakor je obljubil.“)

S. Terezina, Emavs, dežela Bazuto, 23. avgusta. („Spet je srečno prišlo 265'40 K; o prvi priliki jih bom odposlala ljubi S. Solani. Kako hvaležno se bo oddahnila ta dobra duša! Ali ni zares čudno, plemenita gospa grofica! da morete v teh težkih časih vendar še toliko storiti za zveličanje ubogih črncev? Kako očiten blagoslov božji! Presladko Srce Jezusovo naj Vas ohrani in kreпча in naj Vam dopelje mnogo pomožnih misijonark! Pogostoma in goreče molimo za Vas me in naših 140 kodrastih glav. Ko bi imeli prostora, bilo bi jih najmanj 200, toda dokler ne moremo stare cerkve zapustiti in se v novo preseliti, moramo odbiti vsako prošnjo.“)

Škof De Saune, Tananariva, 19. julija (se zahvaljuje za poslani denar, govori o veliki težavi, pošiljati dobrotnikom fotografije — k temu je treba predvsem — fotografa, potem pa fotografskega orodja. Nadalje pravi v svojem pismu: „V sedanjem času ima miloščina dvojno vrednost, kakor sem Vam že pisal. Pomaga nam v gmotnem, pa tudi v nravnem oziru. Težave so mnoge in velike, zlasti odkar pojemlje podpora, s katero smo že prej komaj izhajali. Človek bi bil res kmalu skušan misliti, da mora razpasti vse naše misijonsko delovanje. Toda v takih odločilnih trenutkih pošlje nam ljubi Bog vselej znamenje svoje pomoči. To znamenje nam je zdaj prišlo od Vas. Vas si je izbral za orodje, po katerem nam hoče pokazati, da njegova očetovska ljubezen nikdar ne opeša; naj izlije nad Vas svoje najbogatejše milosti!“)

O. Müller, Aguleri, 18. avgusta. („Stiski, ki nam jo je vojska prinesla, pridružila se je tukaj še nova: deževno vreme je letos prezgodaj začelo, vsled tega so reke izstopile in našim domačinom poplavile njihove yamsove nasade. Upali smo, da bomo mogli živeti ob tukajšnjih pridelkih, zdaj pa so se nam izdatno skrčili in to nam dela veliko novih skrbi. Ljubi Bog naj nas obvaruje vsaj pred lakoto!“ K sklepu prosi o. Müller, naj bi mu poslali nekoliko cerkvene oprave za njegovo kapelo, ako je mogoče. Najbolj bi potrebovali: beli mašni plašč za praznike, vijolični mašni plašč, mašni zvonček, par mašnih vrčkov, dva plašča za ciborij; vendar bi s hvaležnim srcem sprejel tudi druge cerkvene predmete, ne samo nove, ampak tudi že rabljene. [Dobro ohranjene predmete rada sprejema in oddaja Družba sv. Petra Klaverja.]

S. Berchmans, Amparibé, 20. julija (potrjuje srčno hvaležna, da je prejela dvojno denarno vsoto, in nadaljuje:

„Krvavi dogodki v Evropi nam dajo malo upanja, da bi se mogli še dalje vzdržati naši zavodi, in ako bi ne bila Vaša neomejena dobrotà zvezda našega upanja, morale bi večkrat skoraj obupati. Toda Vi skrbite za nas in trdno sem prepričana, da boste tudi v prihodnje, ob času največje stiske, naša vidna previdnost. Zasluga Vaše skrbljivosti je, da naša sirotišnica in druga naša dela ne samo še obstojijo, ampak tudi dobro uspevajo. Večni blagoslov božji zato nad Vami!“)

S. Mazzè, dom gobavcev v Farafangana, 20. julija (se zahvaljuje za podporo).

S. Emanuela, generalna tajnica sester N. L. Gospe apostolske (piše 5. septembra iz Venissieux: „Srečna sem, da Vam morem kaj veselega poročati. Naš misijon v Jacquévillè še obstoji, in to vsled Vaše veledušnosti. Naš prečastiti gospod škof je z velikim veseljem odstopil od svojega sklepa, misijon razpustiti, in sicer ravno takrat, ko nam je o pravem času prišel Vaš dar. Zdaj hitro napreduje spreobračanje domačinov.“ Stroj za projekcije za Mouso je odšel, pravi dalje).

S. Frančiška Alexis, Pella, 25. julija (se zahvaljuje za poslani denar in pravi, da je pri njih še precej mirno).

S. Céline, Cabinda, 4. avgusta (poroča o oblačenju domačih sester; ne more jih prehvaliti, kako dobro jim služijo. Mnoge izmed večjih gojenk žele biti sprejete med prosilke. Pripoveduje izpodbudne črtice iz življenja zamorcev; otroci, ki so zdaj z vsem tako zadovoljni, neprenehoma prosijo rožnih vencev, škapulirjev in svetinjic, in ravno teh reči popolnoma manjka).

O. Patron, Mourindi, 20. maja. („Naše delo dobro napreduje, dasiravno živimo v slabih časih. Že štejemo 172 krstov, izmed katerih jih je bilo 115 v zadnjih desetih mesecih. Za veliko noč smo imeli 200 svetih obhajil in od početka do zdaj 83 prvih obhajil in 14 krščanskih porok. To je res kaj tolažljivo. Težav nam sicer ne manjka, to je res, in velik del jih spada na mene samega, toda kaj zato? Tukaj pri vsem tem vendarle dobro delamo.“)

S. Schulz, Dunbrody, 5. maja. („Domače živali, tudi noji, nam skoraj vsak dan cepajo. Ne samo na zalogi trpimo veliko pomanjkanje, celo potrebne vode nimamo. Reka tik naše hiše je popolnoma izsušena in voda reke Sunday, ki je kake pol milje daleč od nas, je vsa slana in gosta. Lahko si mislite, gospa grofica! kako hvaležne smo Vam in Vaši družbi. — Naša hiša je polna sirot, petdeset naših malih deklet pristopa vsak dan k sv. obhajilu. — Milostljivi gospod škof Mac Sherry je bil 29. aprila pri nas in je podelil 28 deklicam, 31 dečkom in 9 odraslim zakrament sv. birme. Izpraševal

jih je tudi iz krščanskega nauka in je bil z odgovori malih popolnoma zadovoljen.“)

S. Marija Jožefa, Ambohipo, 22. julija. (Jako revne so, s svojo veliko varčnostjo pa so mogle vse otroke pridržati. Veliko hišo so začele zidati, pa je ne morejo dokončati, ker nimajo denarja.)

Škof Girod, novoimenovani apostolski vikar v Loango, 19. julija (priporoča svoj misijon naši podpori; obeta za vsako leto stalno število sv. maš od strani svojih misijonarjev).

S. Jérôme, Loango, 30. avgusta (poroča o nekoliko krščanskih zakonih; prosi podpore).

S. Jožefa, Bessou, 10. julija (javlja smrt S. Berte od angelov, razdejanje streh po dveh viharjih; prosi pomoči).

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Dunaj. 21. novembra se vrše leto zborovanje je sijajno poteklo. Razen mnogoštevilnih družbinih udov, ki so napolnili vse prostore, so nas počastili s svojim obiskom: kardinal-knez nadškof dr. Piffl, prelat dr. Brenner, rektor Anime v Rimu, stolni kanonik grof Esterhazy, o. Lebeau, provincijal Oblatov sv. Frančiška Saleškega, grofice Daun, Hohenwart in Hohenwart-Seilern, grof Kazimir Ledóchowski z družino, zastopniki oo. jezuitov, redemptoristov, lazaristov in mnogo drugih. Zborovanje je otvoril njega predsednik o. Jožef Messmann, nakar prebere sodalka baronica Schumacher letno poročilo. Nato je prelat dr. Brenner v jedrnatem slavnostnem govoru opisal potrebo podpiranja misijonov na eni strani, na drugi pa tudi zasluge, katere si je pridobila Družba s svojim pomnoženim delovanjem v tem oziru za časa vojske. Med drugim je menoval to izvrstno katoliško napravo v svojem izviru kot avstrijsko napravo in je torej izvrstno patriotično delo, zanjo delovati. Za njim je govorila naša vrhovna voditeljica grofica Ledóchowska. Zahvalila se je pospešiteljem za njih pridno delovanje ter zanikala mnenje nekaterih ljudi, naj se z delom za misijone počaka do konca vojske, češ, sedaj ni primeren čas za to. Nato je kardinal-nadškof dr. Piffl v krasnem govoru izvajal misel, da kot katoliški škof za vsak čas priporoča delo za razširjanje katoliških misijonov in zbiranje milodarov v ta namen v svoji škofiji. Prišel je na zborovanje, da izrazi Družbi sv. Petra Klaverja svojo škofovsko zahvalo za ves trud in skrb, s katerima se ji je posrečilo, vnemo za misijone med katoliškim ljudstvom vedno bolj utrditi in ugro-

biti. Prišel pa je tudi, da v teh težkih vojnih časih potrka na srca navzočih s prošnjo, naj ne omagajo v svoji vne-mi za katoliške misijone. Nato je podelil kardinal knezo-nadškof vsem zborovalcem. apostolski blagoslov.

LISTEK

Častitljivi Jeronim.

V 16. stoletju so zavzeli Španci mesto Oran. Napadli so med drugim neko arabsko pleme v okolici in jih nekoliko ujeli. Med temi ujetniki je bil tudi otrok, katerega je duhovnik Karo k sebi vzel, ga v krščanski veri poučil in mu pri svetem krstu dal ime Jeronim.

Čez nekoliko let se je posrečilo nekaterim ujetim Arabcem, da so ušli, pri tem pa so seboj vzeli tudi takrat šele osemletnega novospreobrnjenca in ga vrnili njegovi družini. Ker je bil še tako mlad, ni bilo njegovim nič težkega, pregovoriti ga, da se spet poprime mohamedanske vere. Toda Jeronim svojega krsta ni pozabil; čez kakih 15 let se je sam od sebe spet vrnil nazaj v Oran k svojemu dobrotniku. S sveto Cerkvijo spravljenega in z dobro kristjanko poročenega so ga sprejeli z ozirom na njegovo hrabrost v špansko armado. Tako je preteklo deset let. Tu pade v nesrečni bitki v roke turškim morskim razbojnikom, ki so ga odpeljali v Alžerijo in ga tam prodali turškemu namestniku v sužnost.

Kakor hitro izvedo Marabuti, da je Jeronim arabskega rodu in da je prejel sveti krst, poskušajo vse, da bi ga pripeljali k izlamu nazaj, toda vse zastonj. „Ti nesrečneži si domišljujejo,“ pravi junaški kristjan, „da bodo iz mene naredili mohamedanca. Ne, to pa ne bom postal nikoli, in tudi če bi moral dati življenje!“

Ta odločni upor je pašo razsrdil in sklenil je, da ga bo dal živega stlačiti v zid, kateri je bil ravno v delu. Jeronimu sporočijo, s čim mu je paša zagrozil, on pa ne le da ni izgubil poguma, ampak popolnoma mirno zakliče: „Bog bodi hvaljen za vse! Te uboge stvari naj nikar ne mislijo, da me bodo z grožnjo takih kazni ostrašili, pa tudi to se jim ne bo obneslo, da bi mene odvrnili od krščanstva. Samo moj Gospod naj se spomni moje duše in naj mi od-

pusti moje grehe." Svojim prijateljem, ki so ga osrčevali, je odgovarjal: „Zaupam v Gospoda, da mi bo dal svojo milost in moč, umreti za njegovo presveto Ime. Pa tudi vas vse prosim, priporočajte me Bogu.“ Jeronim se je na veliki boj lepo pripravil: spovedal se je, celo noč je premolil, zjutraj je bil pri sveti maši in prejel sveto obhajilo. Tako okrepcan se je izročil hrabri kristjan v roke vojščakov, ki so ga prišli odpeljati v smrt. Tudi ena besedica mu ni ušla iz ust, da bi le od daleč kaj odgovoril na njihovo surovo zmerjanje ali se pritožil zavoljo udarcev, s katerimi so ga obsipali.

Ko pride na morišče, zagrozi mu paša, da ga bo dal živega zakopati, ako se brani postati mohamedanec. „Tega ne storim za nič na svetu,“ odgovori Jeronim. „Kristjan sem, kristjan ostanem. Stori z menoj, kar hočeš, na vse sem pripravljen. Pogled na smrt me ne bo ostrašil, da odpadem od vere v mojega Gospoda Jezusa Kristusa.“

Na zapoved paše zvežejo Jeronimu roke in noge in ga postavijo na dno stope, katero napolnijo s prstjo. S težkimi bati oboroženi odpadniki so z vso močjo tolkli po zemlji in tako ubili junaškega spoznavalca vere. Umrl je brez pritožbe, kakor krotko jagnje. Paša sam se ni mogel načuditi in sam je priznal, da ne bi veroval, kako more ta kristjan tako srčno umreti.

To se je zgodilo 18. septembra 1569.

Vse te podrobnosti nam poroča španski zgodovinar Haedo, ki je živel ob času služabnika božjega in sam bil tri leta (1578—1581) ujetnik v Alžeriji. Za resnico njegovega poročila priča drugi španski zgodovinar, Frančišek Silvestre, ki je bil leta 1690. oskrbnik ubožnih hiš reda presvete Trojice v Alžeriji; potrjuje jo pa tudi ustno izročilo, ki se je še ohranilo v Alžeriji med neverniki in pri konzulatih, kateri so ta dogodek leta 1854. po svojih zastopnikih službeno zapisali.

Dne 27. decembra 1853. so podrli zid „štiriindvajsetih ur“ in našli Jeronimove ostanke v okoliščinah, kakor jih je poslala le sama božja previdnost. Utiski telesa v posodi so pokazali popolnoma obliko in položaj udov v njej, kakor tudi poteze obličja. Po tem utisku so naredili kip iz mavca, v katerem je izražen tak mir in taka zadovoljnost, da mora vsak, kdor vidi te poteze, reči s škofom Pavyjem: „Resnično, ta človek je umirajoč gledal nebo odrpoto!“

Zemeljske ostanke junaškega vojščaka Kristusovega so prenesli 28. maja 1854. v stolno cerkev v Alžeriji. To je bilo za ponižnega sužnja začetek brezkrajnega zmagoslavja.

Že poprej, tri mesece preden so ga našli, dne 30. marca je imenoval papež Pij IX. Jeronima častitljivega. V sledečih letih se je vodila razprava, da bi bil prištet blaženim, toda morala se je pretrgati zavoljo resnih dogodkov leta 1870. Zadnji čas se je na novo začela in dotični spisi so že izročeni kongregaciji za svete obrede. Iz vsega se da upati, da bo ta razprava afrikanskega junaka kmalu končana in da mu bomo mogli javno čast skazovati; s tem bi bržkone nastala nova doba za mlado cerkev v Afriki in zlasti za spreobračanje mohamedancev. Naša ljuba Gospa iz Afrike naj pomaga, da bi že kaj skoraj napočil ta tako željno pričakovani dan!

Vir milosti!

Danes hočemo opozoriti naše cenjene čitatelje na bogati vir milosti, katerih so deležni, ako se pridružijo Družbi sv. Petra Klaverja kot dobrotniki ali tudi samo kot naročniki katerega naših listov.

Na prošnjo naše vrhovne voditeljice je obljubilo nič manj ko 14 misijonskih škofov in številni misijonarji, da bodo brali na namen naših dobrotnikov in naročnikov vsako leto eno sv. mašo. Dosedaj znaša število obljubljenih letnih sv. maš 482.

Ni li to poseben zaklad milosti, katerega si takorekoč pridobimo brezplačno, ako združeni z Družbo sv. Petra Klaverja delujemo za blagor afriških misijonov, ali če smo vsaj naročniki „Odmeva iz Afrike“?

Ali ne bodo te vrstice navdušile vseh cenjenih čitatelev, da preskrbe tudi drugim ta zaklad s tem, da pridobe prav mnogo naročnikov za „Odmev iz Afrike“? Od branja do nadaljnjega delovanja v blagor misijonov je potem le še en korak; in to delovanje nam pridobiva vedno večjega deleža na teh zakladih milosti.

Obljuba misijonarjev, da hočejo za vse naročnike in dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja služiti sv. mašo, je zopet en dokaz več, kako visoko cenijo njeno delovanje za katoliške misijone. Ne opustimo te priložnosti za dobra dela, temveč sodelujmo s Klaverjevo družbo, oziraje se na besede Gospodove: „Pojdite tudi vi v moj vinograd!“ Na delo torej, prijatelji misijonov! Vnamimo svoja srca za blagor katoliških misijonov ob plamenu božjega Srca Jezusovega ter privedimo tudi druge k temu božjemu ognjišču ljubezni.

Glasovi iz kroga čitateljev.

Frz. K., rezervist, 28. avg. 1915.: „Bil sem nekega večera v cerkvi ter molil rožni venec; kar stopi k meni neka žena, ki se je tudi nahajala ondi, poda mi majhen listič s štirimi stranmi in nato odide.

Na lističu sem bral tole: Kdor si hoče zagotoviti posebno priprošnjo velikega čudodelnika iz Padove, pošlji njemu v čast miloščino kot „kruh ubogih“ ali takoimenovani „kruh sv. Antona“, in sicer za najrevnejše izmed ubogih, za uboge afriške zamorce. Ker sem prihranil nekaj denarja, pošiljam Vam majhno miloščino za te uboge. Ker pa je na bojnem polju tako težko dobiti poštno nakaznico, pošiljam denar v pismu s prošnjo, da mi poročate, če ste denar prejeli.“

Da bi vrednost denarja prav ocenili, so skovali Amerikanci znani stavek: „**Čas je denar.**“ Vendar denar se ne zasluži v vsakem času in v vsaki uri, in večkrat se mora čas uporabljati za stvari, ki ne prinašajo denarja. Ako pa hočemo besedo „denar“ prav umeti, tedaj se glasi oni stavek pravzaprav: „Čas ima posebno vrednost.“ Ako ne tratiš časa z nepotrebni govoricami, tedaj ima vsako delo, pri katerem resno misliš, svojo vrednost, ki se v gotovem slučaju lahko izrazi v denarju. Če pa zapravljaš čas z brezmiselnostjo, sanjarenjem in večno neodločnostjo, potem pa mečeš vrednost in denar skozi okno. (Iz „Kazipota“.)

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca februarja.

Dne 2. februarja, na praznik Marijinega čiščenja.

Dne 24. februarja, na praznik svetega apostola Matija.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu novembru 1301 K 66 v

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po preč. g. superijorju F. Javšovec prispevek za odkup dveh zamorcev **Matevža** in **Jožefa** 80 K, A. Seljak botrinski dar deklice na ime: **Bernardka** 25 K, T. Medved botrinski dar deklice na ime **Terezija** 24 K, po preč. vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega od neim. osebe prispevek za odkup **zamorčka** 20 K, M. Šporgar za svojo **krščenko** Marjeto 4 K.

Za katehiste: A. Gselman 50 v, R. Kraner 40 v, E. Sebot 60 v, T. Zemlič 20 v, A. Kostajnešek 20 v, M. Prelok 40 v, M. Križanič 40 v, R. Kraner 1 K, T. Lukovnjak 40 v, M. Kostanjevec 5 K, M. Rebol 20 K, A. Melicar 3 K, N. N. 10 v, N. N. 8 v, M. Simen 2 K, N. N. 40 v, M. Kopitar 1 K, N. N. 2 K, P. J. 2 K, F. Kurent nabrala 18 K 96 v, preč. g. župnik I. Kovačič 10 K, L. Čelik 3 K, cerkev Mar. Vnebovzjetja v Podmencu 5 K.

Za kruh sv. Antona: A. Kodrič 24 K, preč. g. superijor F. Javšovec 2 K, N. N. 2 K, P. Golaušek nabrala od celjskih dobrotnikov 4 K 88 v, K. Hobor 2 K, tri neim. vojniki 1 K 80 v, J. Hobor 2 K, N. N. 2 K, M. Guttermann 2 K, Žajdala 1 K, A. Sedej nabrala 3 K 40 v, M. Pangerc 1 K, A. Štrajn 1 K, Gregorič A. 40 v, Gregorič N. 1 K, M. Pikec 2 K, F. Rahle nabral od celjskih dobrotnikov 25 K, Kocjan 1 K, M. Kavčič 1 K, T. Gregorc 1 K, I. Snoj 1 K, M. Macavašič 40 v, N. Lukan 40 v, F. Pohleven 20 v, F. Škof 20 v, V. in N. Dolinsek 10 K, A. Kot 29 K, M. Vidali 60 v, M. Gregorc 10 K, F. Peterlin 1 K, I. Nodlar 1 K, A. Bajer 40 v, F. Lovšin 1 K, M. Vidmar nabrala 9 K 84 v, M. Dolžan 20 K, M. Trobej 40 v, M. Šak 42 v, M. S. 1 K, I. Wochinz 5 K, M. Volavc 5 K, N. N. 21 K, A. Zagonec 60 v, I. Antolin 30 v, J. Gerič 1 K, V. Dvorsak 1 K, F. Smrtnik 1 K, M. Simon 1 K, U. Barborič 6 K, N. Zajc 2 K, A. Seljak 1 K, T. Senekovič 1 K, M. Krašovec 40 v, preč. g. J. Palir 3 K, I. Kodre 30 K, Igljč 2 K, A. Česarek 1 K, I. Prelesnik 2 K, A. Klun 2 K, I. Zihler 2 K, A. Kralj 2 K, M. Raspor 1 K 20 v, M. Kodelja 40 v, K. Jerončič 1 K 40 v, Klešnik 1 K, A. Jordan 2 K, M. Zarnik 10 K, T. Hačevčič 1 K, C. Samec 1 K 50 v, H. Višnikar 2 K, rodbina Brič 2 K, Z. Krajšič 2 K.

Za Klaverjev vinar: M. Simon 60 v, po Žajdala 60 v, M. Vidmar nabrala 4 K 20 v.

Za Zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 21 K 46 v. (Natančneje glej v „Zamorskem otroku!“)

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 11 K, je bilo nabrano po: J. Pečolar 2 K, M. Križanič 3 K, Žalmanek in Kokalj 4 K, Schulz 2 K, P. Golaušek 2 K, N. N. 2 K, A. Žajdala 4 K, A. Sedej 8 K, N. Sodja 39 K, T. Javšovec 3 K, M. Kaplan 5 K, I. Pohleven 38 K, K. Petrič 7 K, F. Kurent 3 K, F. Nosan 3 K, M. Vidmar 6 K, T. Kovačič 8 K, č. Sestre milosrdnice iz O. 54 K, E. Fürich 6 K, T. Medved 2 K, M. Krašovec 3 K, preč. župni urad v Gunji 23 K, M. Burkus 10 K, F. Žitko 5 K, A. Kodre 5 K, I. Majerič 10 K, preč. g. kanonik Kellec 5 K, N. Zajc 2 K, I. Pisar 6 K, Primožič E. 2 K, preč. g. P. Volbert 14 K, I. Andrašič 10 K, K. Knoblar 7 K, preč. g. župnik A. Kolar 84 K, A. Koren 2 K, J. Kust 20 K, C. Samec 10 K, preč. g. župnik I. Kovačič 45 K, Kač M. 28 K, M. Jordan 12 K, A. Rajter 6 K, M. Kovačević 3 K, I. Spoljarič 8 K.

Za misijonsko zvezo: R. Lekšan 20 v, A. Sedej 1 K, A. Koren nabrala 10 K.

Za misijon Srca Jezusovega v Mattahöhe: Tri neimenovane osebe 12 K.

Za misijon O. Le Scao: Tri neimenovane osebe 12 K.

Za Klaverjevo družbo: F. Brenčič 2 K.

Podporniški prispevki: A. in M. Fajfar 4 K, po Žajdala 2 K, M. Šporgar 4 K, M. Svetel 2 K.

Skupna vsota 1301 K 66 vinarjev.

Kaj je Družba sv. Petra Klaverja?

Družba sv. Petra Klaverja je dozdej vpeljana in razširjena v Avstriji, Nemčiji, Švici in Italiji in deloma tudi na Portugalskem, Ruskem Poljskem in v Ameriki. — Centralna hiša je v Rimu, via dell'Olmata 16. Avstrijska centrala je v Maria Sorgu pri Solnogradu.

Namen Družbe je razširjanje kraljestva božjega v Afriki in rešitev duš zamorcev. Da se doseže ta namen, ne gredo člani Družbe sami v Afriko, temveč podpirajo iz daljave afrikanke misijonarje, ne da bi dali prednost kaki kongregaciji ali narodnosti, s tem, da jim priskrbijo z urejeno in stalno propagando ustmeno in pismeno potrebna sredstva, da se more oznanjevati črnemu delu sveta evangelij.

Jedro Družbe tvori **ženski verski zavod**, čigar delovanje podpirajo zunanji člani in pospeševalci, ozir. pospeševalteljice. Člani imenovanega zavoda, **družbenice sv. Petra Klaverja** (pomožne misijonarke za Afriko), zasledujejo kot prvi in bistveni cilj svojo lastno izpopolnitev, kot poseben cilj pa sodelovanje na izpreobrnjenju Afrike. Njihovo delo je pretežno intelektualno: uredniška in literarična dela, prestave, kompozicije, korespondenca v različnih jezikih. One sprejemajo darove za afrikanke misijone, jih zaračunajo in odpošljejo v Afriko. Izdelujejo tudi paramente, cerkveno perilo itd. in oskrbujejo odpošiljatev vseh teh predmetov v Afriko. Nadalje izdelujejo od Družbe izdane propagandne tiskovine in časopise („**Odmev iz Afrike**“ in „**Zamorski otrok**“), kakor tudi knjige, katekizme, zgodbe, molitvenike itd., ki jih spišejo misijonarji v jezikih zamorcev.

Da bi pač velikodušne in požrtvovalne device, ki se hočejo iz ljubezni do Boga popolnoma vdati rešitvi najbolj zapuščenih duš, hotele vstopiti v zavod sv. Petra Klaverja! Z dobrim poklicem bodo temeljni kamni pri delu, ki ga hoče Bog. (Žetev je velika, a delavcev je malo. Luk. X., 2.) — Gosposodične s skrbno vzgojo so dobrodošle. Pomanjkanje denarnih sredstev ni nobena ovira za sprejem, ako je prosilka pripravljena k vsaki žrtvi za pridobitev duš.

Prošnje za sprejem je treba nasloviti s priporočilom župnika ali dušnega pastirja na generalno voditeljico Družbe svetega Petra Klaverja, grofico **Marijo Terezijo Ledóhowsko**, začasno **Dunaj, I., Bäckerstr. 18, Mezz.** Natančnejša pojasnila daje voditeljica avstrijske centralne hiše v Maria Sorgu pri Solnogradu (Avstrija).